

Thomas Lindemann

**Rector Academiae Rostochiensis Thomas Lindeman I.U.D. & Professor. Ad
Lessum & Funebrem deductionem Quam Matronae ... Margaretae Clingiae,
eiusdem maritus ... Vir ... Dn. Henricus Stalmeisterus ICTus. Reg. Mai. Daniae
Consiliarius ... coniugi ... Omnes omnium ordinum cives Academicos officiose &
peramanter invitat**

Rostochi[i]: Pedanus, 1632

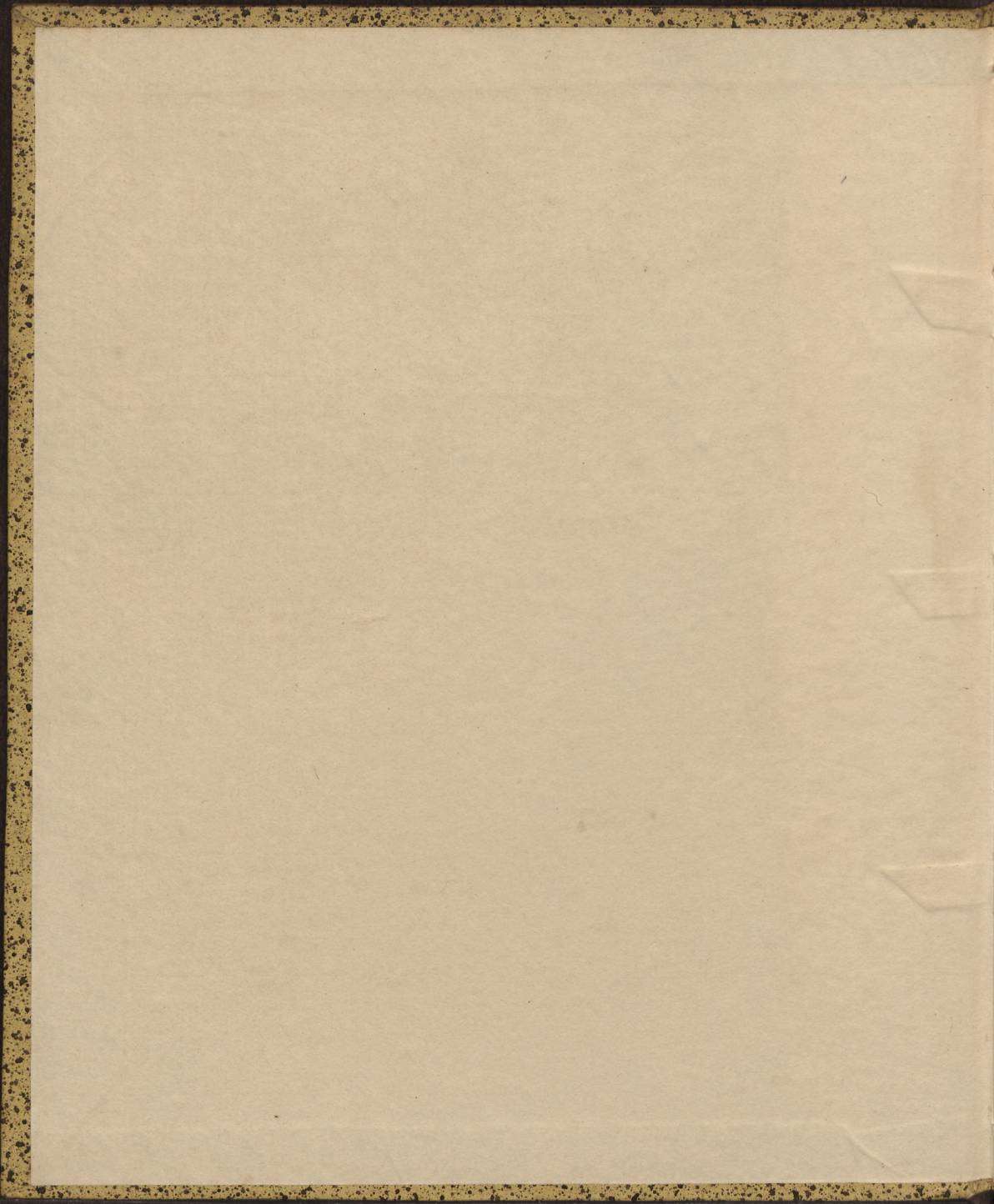
<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn74740514X>

Druck Freier Zugang

Lindeman, Th.,
in **M. Clinge**,
uxor. H. Stallmeister.
R. 1632.

18

RECTOR
Academiae Rostochiensis
THOMAS LINDEMAN

J. U. D. & Professor.

Ad

Lessum & Funebrem deductionem,

Quam

Matronae Honestissimae,

MARGARETA
CLINGIÆ,

ejusdem maritus nunc viduus
mœstissimus.

VIR

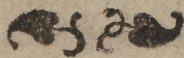
Magnificus, Consultissimus, Dn.

HENRICUS STALMEISTERUS

JCtus REG. MAJ. DANIAE Consiliarius,

Episcopatus Suerinensis Cancellarius, ejusq; li-
beri, conjugii, ac Matri suae desideratissimae
adornatas expetunt.

*Omnes omnium ordinum cives Academi-
cos officiose & peramanter invitat.*

ROSTOCHI

Typis JOACHIMI PEDANI Acad. Typi
ANNO M. DC. XXXII.

RECTOR
Academiae Rostochiensis
THOMAS LINDEMAN
J. U. D. & P. P.

Ulla calamitas sola; trito
proverbio dicitur, & omnis ferme
dies testatur. Quos enim
sinistrum fatum semel compre-
hendit, hos aliquandiu premit
& urget. Quo alludens Diphi-
lus de Sortis iniquitate ait; Eam
pincernas nequiores imitari &
cyathos avidè exsiccantibus uno infuso bono, subito
tria affundere mala. Empedocles ejusq; asseclæ Genio
malo, quem una cum bono, homini cuivis assignatum
adserebant, sinistra hujusmodi fata ascribebant. Phi-
losophi alij ex syderum influxionibus, alij numeris Pla-
tonicis, dimensionibusq; climactericis causas infortu-
niorum deducunt. Poëtæ fortunam & vitam huma-
nam, partim candidis, partim pullis filis, partim in
sublime elatis, partim terræ propinquis suspensam, pro
Parcarum arbitrio incidi nullo discrimine, nisi quod
altius pendens majore tumultu decidat, jucundè com-
miniscuntur. Nos quidem Christiani, non casu talia,
sed justo Dei judicio evenire qui scimus, æquo animo
sortem sinistram obduramus. In eo tamen ex natura
imbe-

imbecillitate sapiaſculè turbari nos diffiteri nequim⁹,
quod in concurſu malorum eos vel maximè premi, eorū
q; funera denſari, qui meliori fortuna imò im-
mortalitate digni reputari debebant, inutilia verò ter-
ræ pondera Tithoniam vitam agere cernimus & expe-
rimur. Quod & Ethnicus Poëta Homerus deplorat,
dum canit;

Τὸς μὲν ἀπλεσὶν ἄρης, τὰ δ' ἐλεγχκεα πάντα λέλειπται

Κεύσται ἴ' ὀργήσται ἡ χορεί' ὑπὸν ἄριστοι

Ἄρτων ἠδ' ἐριφῶν ἐπιδημοὶ ἀρπακίῆρες.

Sustulit hos Mavors, reliqua ad mala probra relicta

Mendaces, saltatores, proutq; chorèis

Ducendis agnis & hœdis diripiendis.

Hanc fortunæ iniquitatem, vitæq; fugacitatem,
prisci Philosophi hominibus repræsentare fatagentes
ludum instituerunt in quo primus decurrentium se-
cundo, secundus tertio & ita deinceps tædas ardentis
tradiderunt, & boni malis mixti se exercuerunt, mali
plerumq; ultimi in scena substiterunt. Veritatem con-
curſus calamitatum, & iniquissimum mortis delectum
hæc ipsa dies nobis ob oculos ponit. Humavimus he-
ri matronam cedro & immortalitate dignam, *Sophiam*
Elisabeth Steinbring's / Amplissimi Viri *Bernhardi Clin-*
gij Reipubl. Consulis conjugem mellitissimam. Hæc
in ludo hoc mundano tradidit (tædas funereas affini
sue dulcissimæ *Margaretha Clingia* Matronarum deco-
ri, imò Phœnici (cui hodiè iusta solvimus) eamq; ut in
vita sociam fidissimam habuit, ita & in morte Deus co-
mitem subsequam ejusdem esse voluit. Originem &
familiam ejus non est ut prolixè delineemus, parenta-
tionem illa condignam postulat, quam charta hæc

non capit, Civitas tota piæ defunctæ virtutes decantat, nec est nisi improbissimus qui ejus famam Theonino arrodere dente ausit. Porro quid defunctæ Patri, Viro Magnifico Consultissimo *Bartholomæo Clingio* Jcto & Academiæ hujus antecessori celeberrimo, Consiliario domus Megapolitanæ per complures annos meritissimo, profocero & Collegæ meo honorando Panegyri pagina hæc exili adornare tentem? Virtus ejus jam dudum mortem & oblivionem, benemerita in provinciam, urbem & Academiam ipsam invidentiam vicerunt. Quis Matrem *Margaretham* veram matronarum gemmam & nobilissimam Margaritam in hac urbe ignoravit? Quis ejusdem pietatem & beneficentiam non laudavit? Non possum silentio præterire Aviam *Agneta Schmidiam* laudatissimam Christianæ foeminæ simulachrum, foecundum Klingiadum stirpis in hac Urbe, felicissimo sydere, plantatum seminarium, ut pote quo ex unius filia *Margaretha* auspicatò elocata radice, 34. nepotes, pronepotes, abnepotes, neptesq; quotannis se diffundentes, nobilissimi surculi prodierunt. Quid dicam de *Joachimo Kronio*, *Camera-rio* avo? Quid de proavo *Bernhardo Kronio* Consule, Quid de *Laurent. Schmides* itidem proavo Senatore? qui omnes Reipub. huj9 commoda gnaviter & viriliter promoverunt, eumq; affectum quasi per traducem in Nepotem, pro nepotemq; suum *Bernhardum Clingium* nunc Consulem meritissimum, omnesq; ejusdem stirpis alias propagines, derivarunt. Sorores habuit *varias* nostra quatuor, omnes felicissime elocatas; Prima *Elisabetha*, Viro præstantissimo *Bernhardo Hanen* socero meo honerando & *Aebati* quondam fidissimo: Secunda

da

da *Agnesa* Viro Consultissimo *Bartoldo Kichlero*, eorū
 defuncto, secundis nuptijs Viro itidem Consultissimo
 Dn. *Reinholdo von Gehren* Doctoribus Jctis eximijs,
 Consiliarijs Ducalibus: Tertia *Sophia*, Viro Prudentis-
 simo *Joachimo Kochio* Senatori; Quarta *Anna*, Viro Magni-
 fico Consultissimo Dn. *Theodoro Busio* Jcto insigni,
 Reg. Maj. Danicæ Consiliario intimo, & provinciali
 per Holsatiam Cancellario meritissimo, Capituli Sles-
 vvicensis Archidiacono, Clingiadum columnæ & ful-
 cro ante paucas septimanas præmatura morte concus-
 so, imò convulso, nuptas. Ex hac tam præclarâ stirpe
Margarethe nostra Anno 1587. ipso Resurrectionis Chri-
 sti die in hanc lucem edita, statim creatori suo per sa-
 crum lavacrum insita & renata, succrescente ætate pie
 educata, non potuit radici non congenere fructus
 producere; Unde postquam annos nobiles vix attigis-
 set, virtutum innatarum & excultarum vis, & inde con-
 citatus suavis bonæ famæ odor, fragrantiam suam ex-
 ferere coepit, & ad Virum Magnificum Consultissi-
 mum Dn. *Henricum Stalmeisterum* Jctum & Reg. Maj.
 Danicæ Consiliarium; Episcopatus Suerinensis Can-
 cellarium; tunc temporis, Reipub. hujus Consulem di-
 gnissimum, obitu uxoris, Matronæ lectissimæ *Metta*
Müllers viduum, penetravit. Unde is permotus, vir-
 ginem hanc à Parentibus Matrimonio sibi jungi con-
 tendit, & assensu impetrato, Anno 1603. 2. Septembris
 eam sibi copulavit. Matrimonium hoc felicissimo o-
 mine conciliatum, proliferum, concors, & suave ultra
 28. Annos & novem Menses continuavit. Ex quo
 duos filios *Johannem* & *Joachimum*, quorum hic vix lu-
 cem aspiciens, ad sedes æthereas avocatus, ille vero à
 pueris bonis artibus & linguis accuratè imbutus, per
 A 3 qua-

quadriennium Musis in alijs Academijs sedulo litavit,
nunc Coloniae degit, ubi eximia progressus sui specimina edidit & parenti suo jam senescenti, solatiū ac scipionē promittit: & filias tres, sustulit quarū natu major nupta est Viro præclarissimo *Johanni Groben*, patritio, ordini nostro faventissimo, ex quo conjugio nepotem unum, & neptes duas piè defuncta protuberantes vidit. Reliquæ duæ *Agneta & Sophia* virginalium Virtutum splendore, etiamnum corruscant. Filias hæc indulgentissimo quidem sinu *Margareta* nostra, fovebat, sed cum decenti severitate, ex præcepto Apostoli & Senecæ enutriebat, documentis salutaribus efformabat, Cupidinis arcus ocia excutiens, ad labores istius sexui conformes eas adfuefaciebat, honestis moribus imbuebat & ad omnem pietatem ac probitatem æmulandam non tam verbis, quam exemplis ijs præibat. Unde filia hæc in schola pietatis edocta, dotes animi inestimabiles sibi compararūt, quarum ductu Matrem ceu oculi pupillam veneratae sunt. Cum Marito *Margaretha* nostra adeo concorditer vixit, ut Viri placæ ingredi templum necessum haud fuerit. Immiscuit vero *J E H O V A* delicijs conjugalibus amaritudines non nunquam, ne dulcedine mundanarum rerum cœlestis Ambrosiæ desiderium imminueretur. Attamen piè defuncta persecutiones, obrectationes, & calumnias forti & constanti pertulit animo, maritum curis obrutum masculè erexit, eidem in laboribus levamen, in doloribus lenimen, in angustijs solamen, in morbis medicamen, exstitit. Innocentiæ & bonæ conscientiae scuto, omnes lividorum insultus excepit, repulit. Superatis adversitatib. cum singularem Dei benedictionem experiretur, totam vitam ad pietatem preces-

que

que composuit, Charitatis officia erga proximum e-
genum exercuit, imò inimicos dilexit, pro malis bona
retulit, vicinos benevolentia & beneficentia ita sibi de-
vinxit, ut non parietibus sed sanguine juncti videren-
tur. Quamvis autem vitam temperatissimam & die-
tam strictissimam ageret, tamen ante quadriennium
laxitudinem omnium membrorum vel moerore vel
Naturæ imbecillitate contractam experta est, quæ sen-
sim serpens, artus & nervos affecit & in paralyin desijt,
cum qua licet totum quadriennium lecto perpetuo af-
fixa conflictaretur, & dolores, tædia, & infinita incom-
moda perpeti cogeretur, tamen Deo nec verbo nec nu-
tu obmurmuravit, sed crucem suam admiranda & lau-
danda patientia obduravit, subinde vocem hanc inge-
minans: Poenas graviores peccatis meis sum promeri-
ta. Ideo calicem Salutaris accipiam & nomen Domi-
ni invocabo. Domi, veluti in perpetuo oratorio &
templo vixit, cum Hanna dies noctesq; precibus vaca-
vit, quas cum sæpius in sinum JEHOVÆ effudisset, & ex-
auditionem firma fide & constantia spe animo impres-
sisset, nonnunquam veluti cum alio sermones socians,
sibi ipsi respondit: cujus causam à marito rogata, re-
posuit. Spiritui Sancto, non mihi respondeo, illi om-
nes meas curas comitto, & me ad beatum ex hac vita
exitum paro. Unde cum ipso Epiphánias festo & pau-
lo ante, præter morem, catharos ad fauces decidere &
organon eloquij non nihil turbari animadverteret, illa
minime commota, sed quasi in procinctu constituta,
Imperatoris cœlestis jussam sequi & decretoriæ diei le-
gem excipere parata fuit. Philosophi veram sapien-
tiam perpetuam mortis meditationem definiunt, quam
Philosophiam Regius Propheta David sibi divinitus
instil-

instillari piè vovet. Hujus Philosophiæ beneficio
Leontinus Gorgias, Mortem contempfit, & interro-
gatus, ane mori cuperet? respondit: Ex putri domo
cum voluptate excedo. Certè nostra hæc *hæc* hæc
Philosophia multos annos imbuta, ejusdem fructu &
præmio, placido nimirum ex hac vita in æternam
transitu est, potita.

Cum enim vires collabi & ultimum vitæ terminum ad-
ventare præsentisceret, illa ad mortis, quæ per se horribilis est, at
corpus tantum enecat, aculeos non expavit, sed animam cælesti
cibo sanguine & corporis Christi pastam, Christi, meritum inge-
miscendo, piè obdormiscendo, 8. Januarij circa horam nonam
creatori suo reddidit. Acerbissimus fateor dolor hinc ortus, cor
mariti senescentis coquit, angit, & excruciat, quem inclaman-
tem audire mihi videor, ubi nunc domus meæ curatrix? fami-
liæ reatrix? ubi liberorum formatrix? curarum depultrix, for-
tunarum conservatrix? Certe Indicâ vel Gethicâ lege si vive-
remus, quâ uno conjugum mortuo, superstes vivo corpore rogo
simul imponebatur, eidem viduus hicce libenter pareret. Ve-
rum nobis uxores vivas ut amare voluptas, ita mortuas lugere
religio & pietas, nimium lugere impotentia, imo dementia est.
Conjugem Affinis honorande non amifisti, sed justis vindicijs
in libertatem assertam præmifisti, in qua dolor non sentitur,
malum non timetur, summum bonum possidetur. Quam feli-
citatem Charissimæ animulæ minime invidabis. Porro mor-
tuis non esse gratiam denegandam Siracides monet. Gra-
tia vero hæc in honesta consistit sepultura, quam ut ex-
quijs pijs cohonestemus defunctæ pietas & vidui in Rempub-
licam utramq; bene merita postulant. Cum itaq; hodie ho-
ra prima exuviæ piæ defunctæ, matri terræ sint reddendæ
moneo & rogo Academiæ cives in templo Mariano frequentes
convenient & officium quod sibi post mortem dependi deside-
rant, primo superstites piè præstent, & mortalitatis memoriam
refricent. Feliciter namq; quis in alterius funere meditando stu-
dium collocat, quo in suo remedium & solatium inveniat. P. P.
12. Januarij Anno 1632.

